

סנסציית הטיקטוק

האסקה

אל קנדי

מחויץ לקמפוס 1

אל קנדי

העסקה

רומן מחוץ לקמפוס

מאנגלית: דנה טל זייברט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן

אל קנדי
העסקה

Elle Kennedy
THE DEAL
An Off Campus Novel

עורכות ראשיות: ורד רווח-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015. by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-78-7 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

1

האנה

הוא לא יודע שאני קיימת.

אני מגניבה עוד הצצה לכיוונו של ג'סטין קול, בפעם המיליון בתוך ארבעים וחמש דקות, והוא כל כך יפה שאני נחנקת. אם כי אני צריכה כנראה למצוא לו שם תואר אחר – חבריי ממין זכר מתעקשים שגברים לא אוהבים שאומרים עליהם שהם יפים.

אבל לאלף אלפי עזאזלים, אין שום דרך אחרת לתאר את תווי פניו המחוספסים ואת עיניו החומות, מלאות הרגש. היום הוא חובש כובע בייסבול, אבל אני יודעת מה יש מתחתיו: שיער כהה סמיך, שנראה משיי למגע ושבא לי להעביר בו את האצבעות.

בחמש השנים שחלפו מאז האונס היו רק שני בחורים שעשו לי דפיקות לב.

הראשון זרק אותי.

וזה השני – פשוט לא מודע לקיומי.

על הרוכן באולם ההרצאות, המרצה פרופסור טולברט נושאת את מה שהתחלתי להתייחס אליו כאל נאום האכזבה. זהו הנאום השלישי שלה בתוך שישה שבועות.

איזו הפתעה, שבעים אחוז מהכיתה קיבלו ציון 75 או נמוך יותר בבחינת הסמסטר.

אני? הצלחתי בה כמו גדולה. ואני אשקר אם אגיד שלא הייתי בהלם

מוחלט כשראיתי את ה־100 האדום הגדול המוקף בעיגול בראש עמוד הבחינה שלי. כל מה שעשיתי היה לקשקש זרם בלתי פוסק של שטויות כדי לנסות למלא את מחברת הבחינה.

קורס פילוסופיה של המוסר היה אמור להיות קלי קלות. המרצה שנהג ללמד אותו היה נותן מבחנים אמריקאיים טיפשיים ו"בחינת" גמר, שבמסגרתה היינו צריכים לכתוב חיבור אישי שהציב דילמה מוסרית ונשאלנו איך נגיב עליה.

אבל שבועיים לפני תחילת הסמסטר, פרופסור ליין התפגר מהתקף לב. שמעתי שהמנקה שלו מצאה אותו על רצפת חדר האמבטיה – עירום. מסכן.

למזלנו הרב (וכן, אני אומרת את זה לגמרי בציניות), פמלה טולברט קיבלה לידיה את הכיתה של ליין. היא חדשה באוניברסיטת בראייר, והיא מסוג המרצים שרוצים שתעשה את הקישורים ותהיה "מעורב" בחומר הנלמד. אם זה היה סרט קולנוע היא הייתה המורה הצעירה, השאפתנית, שמגיעה לבית הספר העירוני בשכונת מצוקה ומעוררת השראה בדפוקים, ולפתע כולם מורידים את תתי־המקלע שלהם ומרימים במקומם את העפרונות, ובסוף הסרט כתוב שכל הילדים התקבלו להרווארד או משהו כזה. והאוסקר של הילארי סוואנק מובטח.

אלא שזה לא סרט קולנוע, מה שאומר שהדבר היחיד שטולברט הצליחה לעורר בסטודנטים שלה הוא שנאה. ונראה שהיא באמת לא מצליחה להבין למה אף אחד לא מצטיין בכיתה שלה.

הנה רמז – זה מפני שהיא שואלת שאלות שאפשר לכתוב עליהן פאקינג עבודת גמר לתואר.

"אני מוכנה להציע מועד ב' לכל מי שנכשל או קיבל ציון נמוך מ־70." האף של טולברט מתעקם כאילו היא לא מצליחה לתפוס למה זה בכלל הכרחי.

המילה שהיא השתמשה בה כרגע – מוכנה? כן, ממש. שמעתי שהמון סטודנטים התלוננו עליה בפני היועצים שלהם, ואני חושדת שההנהלה מאלצת אותה לתת לכולם הזדמנות חוזרת. זה לא נראה טוב בשביל

בראייר כשיותר ממחצית הסטודנטים בקורס נכשלים, במיוחד כשזה לא רק העצלנים. גם סטודנטים מצטיינים כמו נל, שמזעיפה פנים ליד, נכשלו בבחינת הסמסטר.

"לאילו מכם שיבחרו לעשות שוב את המבחן, ייחשב הציון הממוצע של שני המבחנים. אם בפעם השנייה תקבלו ציון גרוע יותר, ייחשב הציון הראשון," מסיימת טולברט.

"אני לא מאמינה שקיבלת 100," לוחשת לי נל.

היא נראית מבואסת כל כך, שליבי יוצא אליה. נל ואני לא החברות הכי טובות או משהו, אבל אנחנו יושבות זו ליד זו מאז ספטמבר, אז באופן טבעי התקרבו קצת. היא במסלול קדם-רפואה, ואני יודעת שהיא באה ממשפחה הישגית, שיתלו אותה בכיכר העיר אם יגלו כמה היא קיבלה בבחינת הסמסטר.

"גם אני לא מאמינה," אני לוחשת בחזרה. "ברצינות. תקראי את התשובות שלי. הן גיבוב של שטויות."

"האמת שכן, אני רוצה לקרוא אותן, אפשר?" עכשיו היא נשמעת להוטה. "אני סקרנית לראות מה נחשב ראוי לציון 100 בעיני הדיקטורית."

"אני אסרוק ואשלח לך עותק הערב," אני מבטיחה.

בשנייה שטולברט משחררת אותנו, אולם ההרצאות מתמלא בצעקות מהדהדות של בואי-נעוף-מכאן. מחשבים ניידים נסגרים בנקישה, מחברות מחליקות לתיקי גב, סטודנטים מתרחקים בדשדוש מהכיסאות שלהם.

ג'סטין קול משתהה ליד הדלת כדי לדבר עם מישהו, ומבטי ננעץ בו כמו חנית. הוא יפילה.

כבר אמרתי כמה הוא יפילה?

אני מתחילה להזיע בכפות הידיים כשאני בווהה בפרופיל היפה שלו. הוא חדש בבראייר השנה, אבל אני לא יודעת מאיזה קולג' הוא עבר לפה, והוא אכן לא בזבז זמן והתגלה מייד ככוכב בתפקיד תופס קיצוני בנבחרת הפוטבול. אבל הוא לא כמו הספורטאים האחרים באוניברסיטה הזאת. הוא לא מסתובב במגרש

ביהירות, בהבעת פנים זחוחה שאומרת אני־מתנת־האל־לעולם, או מגיע עם בחורה חדשה תלויה על זרועו בכל יום. ראיתי אותו צוחק ומתבדח עם חבריו לקבוצה, אבל הוא משדר משהו אינטליגנטי ואינטנסיבי שרומז שיש לו עומק נסתר. ובגלל זה אני רוצה עוד יותר להכיר אותו.

אני בדרך כלל לא אוהבת ספורטאים, אבל משהו בספורטאי הזה הפך אותי לשלולית רגשנית חסרת דעת.
 "את בוהה שוב."

קולה המתגרה של נל מעלה סומק על לחיי. היא תפסה אותי מזילה ריר על ג'סטין לא פעם ולא פעמיים, והיא אחד האנשים המעטים שהודיתי בפניהם שנדלקתי עליו.

גם אלי, השותפה שלי לחדר, יודעת. אבל החברות האחרות שלי? ממש לא. רובן לומדות במגמות מוזיקה או דרמה, אז אני מניחה שרואים אותנו כאומניות סנוביות. או אולי בתור אימו. וחוץ מאלי, שהייתה לה מערכת יחסים לסירוגין עם בחור מאחווה מאז שנת הלימודים הראשונה, החברים שלי אוהבים ללכלך על האליטה של בראייר. אני בדרך כלל לא מצטרפת (אני נהנית לחשוב שרכלנות היא מתחת לרמה שלי) אבל... בואו נודה בזה. רוב הילדים הפופולריים הם מניאקים גמורים.

ולראיה – גארט גרהם, הספורטאי הכוכב הנוסף בכיתה הזו. הבנאדם מסתובב כאילו המקום שייך לו. אולי זה די נכון. כל מה שהוא צריך לעשות זה לנקוש באצבעותיו, ובחורה נלהבת מופיעה לצידו. או קופצת לחיקו. או תוקעת את הלשון שלה בגרון שלו.

אבל היום הוא לא נראה כמו בעל הבית בקמפוס. כמעט כולם, כולל טולברט, הלכו אבל גארט נשאר בכיסאו, אגרופיו מכווצים בחוזקה סביב שולי מחברת הבחינה שלו.

גם הוא כנראה נכשל, אבל אני לא מרגישה אהדה רבה כלפי הבחור. בראייר ידועה בשני דברים – הוקי ופוטבול, שזה לא ממש מפתיע בהתחשב בכך שמשצ'וסטס היא ביתן של קבוצת הפוטבול הפטריוטס וקבוצת ההוקי קרח הברואינס. הספורטאים שמשחקים בבראייר מיועדים

כמעט תמיד לשחק כמקצוענים, ובמהלך השנים שלהם פה הכול מוגש להם על מגש של כסף – כולל ציונים.

אז כן, אולי זה עושה אותי טיפ־טיפה נקמנית, אבל הידיעה שטולברט מכשילה את קפטן נבחרת ההוקי זוכת האליפות שלנו בדיוק כמו את כולם ממלאת אותי תחושת ניצחון.

"רוצה ללכת לשתות קפה?" שואלת נל כשהיא אוספת את הספרים שלה.

"אני לא יכולה. יש לי חזרות עוד עשרים דקות." אני קמה, אבל לא הולכת בעקבותיה אל הדלת. "לכי את. אני צריכה לברוק את לוח הזמנים לפני שאני הולכת. אני לא זוכרת מתי ההדרכה הבאה שלי."

עוד "בונוס" של מי שלומד בכיתה של טולברט – נוסף על ההרצאה השבועית שלנו, אנחנו מחויבים להשתתף בשתי הדרכות בנות שלושים דקות כל אחת בכל שבוע. בצד החיובי, דנה עוזרת ההוראה מעבירה אותן, ויש לה את כל התכונות הטובות שלטולברט אין. חוש הומור למשל.

"ק'י", אומרת נל. "נתראה אחר כך."

"אחר כך", אני קוראת אחריה.

למשמע קולי, ג'סטין נעצר בפתח ומפנה את ראשו.

או. מיי. גוד.

אי אפשר לעצור את הסומק העולה בלחיי. זו הפעם הראשונה אי פעם שיצרנו קשר עין, ואני לא יודעת איך להגיב. להגייד היי? לנופף? לחייך?

בסופו של דבר, אני מסתפקת בהנהון קטן של ברכה. זהו. אדיש ואגבי, הולם סטודנטית שנה ג' מתוחכמת בקולג'.

ליבי מדלג על פעימה, כשזווית פיו מתרוממת בחיוך קלוש. הוא מהנהן בחזרה, ואז הוא נעלם.

אני בוהה בפתח הריק. הדופק שלי דוהר בטירוף כי פאק. אחרי שישה שבועות שאנחנו נושמים את אותו אוויר באולם ההרצאות המחניק הזה, הוא סוף סוף שם לב אליי.

הלוואי שהייתי אמיצה מספיק כדי לרדוף אחריו. אולי להציע לו
 לשתות קפה. או לאכול ארוחת ערב. או בראנץ' – רגע, אנשים בגילנו
אוכלים בכלל בראנץ'?
 אבל כפות הרגליים שלי נשארות מרותקות לרצפת הפרקט המבריקה.
 כי אני פחדנית. כן, פחדנית רצח.
 אני מתה מפחד שהוא יגיד לא, אבל אני אפילו מפחדת יותר שהוא
 יגיד כן.

הייתי במקום טוב כשהתחלתי ללמוד בקולג'. התגברתי לגמרי על
 הבעיות שלי, ולא עמדתי על המשמר כל הזמן. הייתי מוכנה לצאת
 שוב לדייטיים, ועשיתי זאת. יצאתי עם כמה בחורים, אבל חוץ מהאקס
 שלי, דבון, אף אחד מהם לא העביר בגוף שלי עקצוצים כמו ג'סטין
 קול, וזה משגע אותי.
צעדים קטנים.

נכון. צעדים קטנים. זו הייתה העצה החכימה על הפסיכולוגית שלי,
 ואני לא יכולה להכחיש שהאסטרטגיה הזו עזרה לי מאוד. להתרכז
 בניצחונות הקטנים, ייעצה תמיד קרול.
 אז... הניצחון של היום... הנהנתי לג'סטין והוא חייך אליי. בשיעור
 הבא אולי אחייך בחזרה. ובזה שאחריו אולי אציע את הקפה, ארוחת
 הערב או הבראנץ'.
 אני נושמת כשאני הולכת במעבר, נאחזת בתחושת הניצחון הזו,
 זעירה ככל שתהיה.
צעדים קטנים.

גארט

נכשלתי.
 פאקינג נכשלתי.
 במשך חמש-עשרה שנה חילק טימותי לייז ציוני 100 כמו סוכריות.

אבל בשנה שאני לומד את הקורס שלו? הלב של ליין מחליט להפסיק לעבוד, ואני נתקע עם פמלה טולברט.

זה רשמי. האישה הזאת היא היריבה המושבעת שלי. כשאני רואה את כתב ידה המסולסל – שממלא כל סנטימטר פנוי בשולי העמוד של בחינת הסמסטר שלי – בא לי לכלות את זעמי במחברת ולקרוע אותה לגזרים כמו הענק הירוק.

אני מוציא מאיות ברוב הקורסים האחרים שלי, אבל נכון לרגע זה אני נכשל בפילוסופיה של המוסר. יחד עם ה-70 בהיסטוריה של ספרד, הממוצע שלי ירד ל-65.

אני צריך ממוצע 70 כדי לשחק הוקי.

בדרך כלל אין לי שום בעיה לשמור על ממוצע ציונים גבוה. למרות מה שהרבה אנשים חושבים, אני לא ספורטאי מטומטם. אבל היי, לא אכפת לי שאנשים יחשבו שאני כן כזה. במיוחד נשים. אני חושב שמדליק אותן הרעיון להזדיין עם איש המערות הגדול והשרירי שטוב רק בשביל דבר אחד. אבל מאחר שאני לא מחפש שום דבר רציני, סטוצים מזדמנים עם כוסיות שרק רוצות את הזין שלי מתאימים לי מאוד. ככה יש לי יותר זמן להתמקד בהוקי.

אבל לא יהיה עוד הוקי אם אני לא אשפר את הציון הזה. מה הדבר הכי גרוע בכראייר? הדיקן שלנו דורש מצוינות – גם בלימודים וגם בספורט. בעוד שבתי ספר אחרים מגלים יחס מקל קצת יותר כלפי הספורטאים, לכראייר יש מדיניות של אפס סובלנות.

טולברט המזדיינת. כשדיברתי איתה לפני השיעור ושאלתי איך אוכל להעלות את הציון, היא אמרה לי בקול המאנפף שלה שעליי להשתתף במפגשי ההדרכה ולהיפגש עם קבוצת הלימוד. אני כבר עושה את שניהם. אז כן, אלא אם כן אני אשלם לאיזה ילד פלא גאון שישים מסכה שלי ויעשה את מועד ב' של הבחינה במקומי... נדפקתי.

התסכול שלי מתבטא בצורה של אנקה רמה, ומזווית העין אני רואה מישהו קופץ בהפתעה.

גם אני קופץ, כי חשבתי לעצמי שאני מתפלש באומללות שלי לבדי.

אבל הנערה שיושבת בשורה האחרונה נשארה בכיתה, והיא הולכת במעבר לעבר שולחנה של טולברט.

מנדי?

מרטי?

אני לא זוכר את השם שלה. כנראה מפני שמעולם לא טרחתי לשאול מהו. אבל היא חמודה. חמודה הרבה יותר ממה שחשבתי. פנים יפות, שיער כהה, גוף שווה בטירוף – שיט, איך לא שמתני לב לגוף הזה קודם?

אבל אני שם לב אליו עכשיו. סקיני ג'ינס נצמד לתחת עגול וחצוף שפשוט צורח "צבוט אותי", והסוודר עם מחשוף הווי שלה מחבק חזה מרשים. אין לי זמן להתפעל מכל המראות המושכים האלה, כי היא תופסת אותי לוטש בה מבט ופיה נע בזעף.

"הכול בסדר?" היא שואלת במבט חד.

אני ממלמל משהו מתחת לאף. אין לי מצב רוח לדבר עם אף אחד כרגע.

גבה כהה אחת מתרוממת לעברי. "סליחה, באיזו שפה דיברת?" אני מגלגל את מחברת הבחינה שלי לכדור ומזיז את הכיסא לאחור. "אמרתי שהכול בסדר."

"אוקיי." היא מושכת בכתפיה וממשיכה במורד המדרגות.

כשהיא מרימה את לוח הכתיבה עם לוח הזמנים של ההדרכות שלנו, אני לובש את ז'קט ההוקי של קבוצת בראייר, ואז דוחף את הבחינה הפתטית שלי אל תרמיל הגב וסוגר אותו.

הנערה כהת השיער פונה בחזרה למעבר. מונה? מולי? משהו שמתחיל ב-'מ', זה נשמע לי נכון, אבל השאר הוא תעלומה. היא מחזיקה את הבחינה שלה ביד, אבל אני לא מציץ, כי אני מניח שהיא נכשלה בדיוק כמו כולם.

אני נותן לה לעבור לפני שאני נכנס למעבר. הייתי יכול לומר שזה הג'נטלמן שבי, אבל זה יהיה שקר. אני רוצה להסתכל שוב על התחת שלה, כי זה חתיכת תחת סקסי, ועכשיו אחרי שראיתי אותו לא אכפת לי לחטוף עוד הצצה. אני הולך אחריה עד היציאה, וקולט פתאום כמה

היא קטנטנה, לעזאזל – אני מדרגה אחת מתחתיה ועדיין יכול לראות את קודקודה.

בדייק כשאנחנו מגיעים לדלת, היא מועדת סתם ככה והספרים שבירה נופלים על הרצפה.

"שיט. אני כזאת מגושמת."

היא צונחת על ברכיה וכך גם אני כי בניגוד להצהרה הקודמת שלי, אני כן יכול להיות ג'נטלמן כשאני רוצה להיות, ומה שג'נטלמן היה עושה עכשיו זה עוזר לה לאסוף את הספרים שלה.

"אה, אתה לא צריך לעשות את זה. אני בסדר," היא מתעקשת.

אבל היד שלי כבר הרימה את בחינת הסמסטר שלה, והלסת שלי נשמטת כשאני רואה את הציון.

"פאק. קיבלת 100?" אני דורש לדעת.

היא מחייכת חיוך מצטנע. "ראית מה זה? חשבתי שנכשלתי בטוח."

"פאקינג שיט." אני מרגיש כאילו נתקלתי כרגע בסטיבן פאקינג הוקינג והוא מנדנד את סודות היקום מתחת לאפי. "אני יכול לקרוא את התשובות שלך?"

גבותיה עולות שוב. "זה די חצוף מצידך, אתה לא חושב? אנחנו

אפילו לא מכירים זה את זה."

אני מגלגל עיניים. "אני לא מבקש ממך להתפשט, בייבי. אני רק

רוצה להציץ בבחינה שלך."

"בייבי? עזוב חצוף, אתה סתם יומרני."

"היית מעדיפה עלמתי? אולי גברתי? הייתי משתמש בשם שלך,

אבל אני לא יודע מהו."

"ברור שאתה לא יודע מהו." היא נאנחת. "קוראים לי האנה." ואז

היא מחכה בכוונה לפני שהיא אומרת בהדגשה, "גארט."

אוקיי, הייתי רחוק מאוד עם הקטע של מתחיל ב-מ'.

ואני לא מפספס את זה שהיא מדגישה את השם שלי כאילו אומרת,

הא! אני יודעת איך קוראים לך, אידיוט!

היא אוספת את שאר הספרים שלה וקמה, אבל אני לא מושיט לה

את הבחינה שלה בחזרה. במקום זאת אני קופץ על רגליי ומתחיל

לדפדף בה. כשאני מרפרף על התשובות שלה, מצב הרוח שלי נהרס עוד יותר, כי אם זה סוג הניתוח שטולברט מחפשת, הלך עליי. לא במקרה המקצוע הראשי שלי הוא היסטוריה, לעזאזל – אני מתעסק בעובדות. שחור ולבן. משהו קרה בזמן הזה לאדם הזה והנה התוצאה.

התשובות של האנה מתמקדות בדברים תיאורטיים ובאיך יגיבו הפילוסופים לדילמות המוסריות השונות.

"תודה." אני נותן לה את החוברת, ואז תוחב את האגודלים ללולאות חגורת הג'ינס שלי. "היי תקשיבי. את... היית מוכנה לשקול...?" אני מושך בכתפיי. "את יודעת..."

שפתיה מתעוותת כאילו היא מנסה לא לצחוק. "האמת, אני לא יודעת."

אני משחרר נשיפה. "את מוכנה לתת לי שיעורים פרטיים?" המבע בעיניה הירוקות – בגוון הירוק הכהה ביותר שראיתי אי פעם ומוקפות ריסים שחורים עבים – מתחלף מהפתעה לספקנות תוך שניות ספורות.

"אני אשלם לך," אני מוסיף בחופזה.

"אה. אממ. טוב, כן, כמובן, הייתי מצפה שתשלם לי. אבל..." היא

מנענעת בראשה. "אני מצטערת. אני לא יכולה."

אני בולע את האכזבה. "בחייך, תעשי לי טובה. אם אני נכשל במועד ב' הזה, זה יהרוס לי את כל הממוצע. בבקשה?" אני מבזיק חיוך, זה שמבליט את גומות החן שלי ומצליח תמיד להמס את הבנות.

"זה בדרך כלל עובד?" היא שואלת בסקרנות.

"מה?"

"החיוך הביישני הזה כמו של ילד קטן... זה עוזר לך לקבל את מה

שאתה רוצה?"

"תמיד," אני עונה בלי היסוס.

"כמעט תמיד," היא מתקנת. "תראה, אני מצטערת, אבל באמת

אין לי זמן. אני גם ככה כבר מג'נגלת בין לימודים ועבודה, ועם מופע החורף, בכלל לא יהיה לי זמן."

"מופע החורף?" אני אומר ללא הבעה.
"אה כן, שכחתי. אם זה לא קשור להוקי, אז זה לא בטווח הקליטה שלך."

"מי יומרנית עכשיו? את לא מכירה אותי בכלל."
היא שותקת רגע ואז נאנחת. "אני במגמת מוזיקה, בסדר? והפקולטה לאומנויות מעלה שני מופעים מרכזיים מדי שנה, מופע החורף ומופע האביב. הזוכה מקבל מלגה בסך חמשת אלפים דולר. זה עניין די רציני, למען האמת. אנשים חשובים בתעשייה טסים לפה מכל רחבי הארץ כדי לראות את זה. סוכנים, מפיקי תקליטים, סקאוטים שמחפשים כישרונות חדשים... אז, עד כמה שהיית מתה לעזור לך..."

"לא היית מתה," אני רוטן. "את נראית כאילו את לא רוצה אפילו לדבר איתי כרגע."

משיכת הכתפיים הקטנה שלה שאומרת "עלית עליי" מעצבנת אותי בטירוף. "אני חייבת להגיע לחזרה. אני מצטערת שאתה נכשל בקורס הזה, אבל אם זה משפר את ההרגשה שלך, כולם נכשלים בו."

אני מצמצם את עיניי. "את לא."
"זה לא תלוי בי. נראה שטולברט מגיבה טוב לסוג זיוני השכל שאני כותבת. זה כישרון."

"טוב, אז אני רוצה את הכישרון שלך. בבקשה, מאסטריט, למדי אותי איך לזיין את השכל."

עוד שנייה אני אפול על הברכיים ואתחנן אליה, אבל היא מתקרבת אל הדלת. "אתה יודע שיש קבוצת לימוד, נכון? אני יכולה לתת לך את המספר ל..."

"אני כבר בקבוצה," אני ממלמל.
"אה. אז אני לא יכולה לעזור לך יותר מזה. בהצלחה במועד ב'."

בייבי.

היא מזנקת החוצה מבעד לדלת, משאירה אותי בוהה אחריה בתסכול. לא ייאמן. כל נערה בקולג' הזה הייתה מוכנה לתת את יד ימין שלה כדי

לעזור לי. אבל זאת? בורחת ממני כאילו ביקשתי ממנה כרגע לרצוח
חתול כדי שנוכל להקריב אותו לכת השטן.
ועכשיו חזרתי בדיוק לאותו מקום שבו הייתי לפני שהאנה־שלא־
מתחילה־ב־מ' העניקה לי ניצוץ תקווה קלוש ביותר.
נדפקתי ובגדול.

2

גארט

השותפים שלי שיכורים מהתחת כשאני נכנס לסלון אחרי הפגישה של קבוצת הלימוד. שולחן הקפה גרוש בפחיות בירה ריקות, יחד עם בקבוק ג'ק דניאלס כמעט ריק. אני יודע שהוא שייך ללוגן, כי הוא מאמין בתיאוריית בירה היא לכוסיות. כך הוא נוהג לכנות אותה.

כרגע, לוגן וטאקר נלחמים זה מול זה במשחק סוער של אייס פרו, עיניהם דבוקות למסך השטוח בעודם לוחצים בזעם על השלטים שלהם. לוגן מסיט את מבטו לרגע כשהוא מבחין בי בפתח, ושבריר השנייה הזו של הסחת הדעת עולה לו ביוקר.

"כן, יש!" טאק צוהל כשהשחקן המגן שלו זורק מכת מפרק יד, שחולפת על פני השוער של לוגן, ואז לוח התוצאות נדלק.

"אוי, פאק!" לוגן מפסיק את המשחק לרגע ומפנה אליי מבט קודר. "מה לעזאזל, ג'י? הוא הצליח לעשות לי הטעיה עכשיו בגללך."

אני לא עונה, כי עכשיו דעתי מוסחת – על ידי המזמוזים הלוחטים בחצי עירום שמתרחשים בפינת החדר. דין עושה זאת שוב. יחף ועם חזה חשוף הוא שרוע על הכורסה, ובלונדינית שלבושה רק בחזיית תחרה שחורה ובמכנסי דפוק אותי יושבת עליו בפישוק רגליים ומתחככת לו במפשעה.

עיניים כחולות כהות מציצות מעבר לכתפה של הכוסית, ודין מגחך לעברי. "גרהם! איפה היית, בנאדם?" הוא ממלמל.

הוא חוזר לנשק את הבלונדינית לפני שאני מספיק לענות על השאלה השיכורה.

מסיבה כלשהי, דין אוהב להתמזמז בכל מקום מלבד חדר השינה שלו. ברצינות. בכל פעם שאני מסתכל אחורה, הוא נמצא בעיצומה של התהוללות כלשהי. על הדלפק במטבח, הספה בסלון, שולחן פינת האוכל – הבחור עשה את זה בכל סנטימטר של הבית מחוץ לקמפוס שארבעתנו שותפים בו. הוא פשוט זונה ולגמרי לא מתנצל על זה.

נכון, מי אני שאדבר. אני לא נזיר וגם לא לוגן וטאק. מה לעשות? שחקני הוקי הם בני זונות חרמנים. כשאנחנו לא על הקרח, אפשר בדרך כלל למצוא אותנו מתמזמזים עם שפנפנת הוקי אחת או שתיים. או שלוש, אם קוראים לך טאקר וזה ערב השנה החדשה של השנה שעברה.

“אני שולח לך הודעות כבר שעה, בנאדם, מוריע לי לוגן.”

כתפיו העצומות מתכופפות קדימה, כשהוא חוטף את בקבוק הוויסקי משולחן הקפה. לוגן הוא חתיכת בריון, אחד המגנים הכי טובים שיצא לי לשחק איתם אי פעם, וגם החבר הכי טוב שהיה לי בחיים. השם הפרטי שלו הוא ג'ון, אבל אנחנו קוראים לו לוגן כי ככה קל יותר להבדיל בינו לבין טאקר, שגם השם הפרטי שלו הוא ג'ון. למזלנו, דין הוא רק דין, אז אנחנו לא צריכים לקרוא לו בשם המשפחה שובר השיניים שלו: הייורד-די לורנטים.

“ברצינות, איפה לעזאזל היית?” רוטן לוגן.

“קבוצת לימוד. אני לוקח באד לייט מהשולחן ופותח את הפקק.

”על איזו הפתעה קשקשת שם?”

אני תמיד יכול לדעת מה רמת השכרות של לוגן על פי הדקדוק של ההודעות שלו. והלילה הוא כנראה שיכור בטירוף, כי הייתי צריך להיות שרלוק הולמס כדי לפענח את ההודעות שלו. פתיע זה הפתעה. לקח לי יותר זמן לפענח את תא השל, אבל אני חושב שזה אומר תחזיר את התחת שלך לכאן? אבל מי יודע עם לוגן.

ממקומו על הספה הוא מחייך חיוך רחב כל כך, שפלא שהלסת

שלו לא נשברת. הוא מצביע באגודל לכיוון התקרה ואומר, "תעלה למעלה ותראה בעצמך."

אני מצמצם את עיניי. "למה? מי שם למעלה?"
 לוגן מצחקק. "אם אני אגיד לך, זאת לא תהיה הפתעה."
 "למה יש לי הרגשה שאתה מתכנן משהו?"
 "בחיי, טאקר שורק. יש לך חתיכת קושי לתת אמון בבני אדם, ג'י."
 "אומר הבנזונה שהשאיר רקון חי בחדר השינה שלי ביום הראשון של הסמסטר."

טאקר מחייך. "אוי, בחיך, בנדיט היה מה זה מתוק. הוא היה מתנת 'ברוך השם' בחזרה ללימודים שלך."

אני עונה לו עם האצבע האמצעית שלי. "כן, טוב, היה לי קשה מאוד להיפטר מהמתנה שלך." עכשיו אני מביט בו בכעס, כי אני עדיין זוכר איך נדרשו שלושה אנשי הברכת מזיקים כדי לנקות את החדר שלי מהרקון.

"נו כבר, לוגן נאנק. פשוט תעלה למעלה. סמוך עליי, אתה תודה לנו על זה אחר כך."

המבט הידעני שהם מחליפים ביניהם מרגיע קצת את החשדות שלי. בערך. כאילו, אני לא מתכוון להוריד את ההגנות לגמרי, לא ליד האידיויטים האלה.

אני גונב עוד שתי פחיות בירה בדרכי החוצה. אני לא שותה הרבה במהלך העונה, אבל המאמן נתן לנו שבוע חופשי כדי ללמוד לבחינות הסמסטר ועדיין נותרו לנו שני ימי חופש. לחברי הקבוצה שלי, בני זונות עם מזל שכמוהם, נראה שאין בעיה להוריד שתים-עשרה בירות ולשחק כמו אלופים למחרת. אני? ההשתכרות הכי קלה עושה לי כאב ראש רצחני בבוקר שאחרי, ואז אני מחליק כמו ילד קטן שקיבל את זוג המחליקים הראשון שלו.

ברגע שנחזור ללו'ז אימונים של שישה ימים בשבוע, צריכת האלכוהול שלי תרד להגבלה הרגילה של 1/5. משקה אחד בלילות לפני אימון, חמישה אחרי משחק. בלי יוצאים מן הכלל.
 ואני מתכנן לנצל במלואו את הזמן שנותר לי.

חמוש בבירות, אני עולה למעלה לחדר שלי. חדר השינה המרכזי. כן, השתמשתי בלי בושה בקלף אניי-הקפטן-שלכם כדי לקבל אותי, ותסמכו עליי, זה היה שווה את הוויכוח עם חברי הקבוצה שלי. אמבטיה פרטית, בייבי.

הדלת שלי פתוחה למחצה, שוב אני מייד חושד. אני מציץ בזהירות אל המשקוף כדי לוודא שאיין דלי של דם תלוי מעליו, ואז נותן לדלת דחיפה קטנה. היא נפתחת בקלות ואני נכנס לאט פנימה, מוכן לגמרי למארב.

ומישהו באמת אורב לי.

אלא שזה יותר מארב חזותי, כי לעזאזל, הבחורה שעל המיטה שלי נראית כאילו היא יצאה מקטלוג של ויקטוריה'ס סיקרט. עכשיו תראו, אני בחור. אני לא יודע את השמות של חצי מהשטויות שהיא לובשת. אני רואה תחרה לבנה וקשתות ורודות והרבה עור. ואני מאושר.

"לקח לך מלא זמן." קנדל שולחת אליי חיוך סקסי שאומר אתה תכף תקבל, גבר, והזין שלי מגיב בהתאם, מתעבה מתחת לרוכסן. "התכוונתי לתת לך עוד חמש דקות לפני שאני מסתלקת."
 "אז הגעתי בדיוק בזמן." המבט שלי חולף על פני התלבושת מזילת הריר שלה, ואז אני שואל לאט, "אוי, בייב, כל זה בשבילי?"
 עינייה הכחולות כהות ומפתות. "אתה יודע שכן, גבר."

אני מודע היטב לכך שאנחנו נשמעים כמו דמויות מתוך סרט פורנו דוחה. אבל בחייכם, כשגבר נכנס לחדר השינה שלו ומוצא אישה שנראית ככה? הוא מוכן לשחזר כל סצנה זולה שהיא רוצה, אפילו אם הוא צריך לשחק שליח פיצה שמביא פיצות למילפית.

קנדל ואני היינו יחד פעם ראשונה בקיץ, מתוך נוחות יותר מכל דבר אחר כי יצא ששנינו נשארנו פה במהלך החופשה. יצאנו לבר כמה פעמים, דבר אחד הוביל למשנהו, ובלי שהרגשתי התחלתי לשכב עם נערת אחווה לוחטת. אבל זה איבד גובה לפני שהתחילו בחינות הסמסטר, ומלבד כמה הודעות זימה פה ושם לא ראיתי את קנדל עד עכשיו.

"חשבתי שאולי תרצה ליהנות קצת לפני שהאימונים מתחילים שוב," היא אומרת, אצבעותיה המטופחות משתעשעות בקשת הוורודה הזעירה במרכז החזייה שלה.

"חשבת נכון."

שפתיה מתעקלות בחיוך כשהיא קמה על ברכיה. לעזאזל, הציצים שלה ממש נשפכים החוצה מהתחרה הזאת שהיא לובשת. היא מצביעה לעברי. "בוא הנה."

אני לא מבזבז זמן וצועד היישר אליה. כי... שוב... אני בחור.

"אני חושבת שאתה טיפה לבוש מדי," היא מציינת, ואז תופסת את חגורת הג'ינס שלי ומשחקת עם הכפתור עד שהוא נפתח. היא מושכת את הרוכסן, ושנייה לאחר מכן הזין שלי קופץ לתוך ידה הממתינה. לא עשיתי כביסה כבר כמה שבועות, אז אני מסתובב בלי תחתונים עד שאסדר לעצמי מה ללבוש, ומהאופן שבו העיניים שלה נדלקות אני מבין שהיא מאשרת את הרעיון הכללי של בלי תחתונים.

כשהיא כורכת את אצבעותיה סביבי, גניחה נפלטת מגרוני. או כן. אין דבר טוב יותר מאשר להרגיש יד של אישה על הזין שלך. לא, אני טועה. הלשון של קנדל נכנסת לפעולה, ופאק, זה הרבה יותר טוב מהיד שלה.

כעבור שעה, קנדל מתכרבלת לידי ומניחה את ראשה על חזי. הלבנים הסקסיים שלה והבגדים שלי מפוזרים על רצפת חדר השינה, יחד עם שתי עטיפות קונדום פתוחות ובקבוק הסיכה שלא היינו צריכים לפתוח.

החיבוק שלה מדאיג אותי, אבל אני הרי לא יכול לדחוף אותה ממני ולדרוש שתעוף מכאן, לא כשברור שהיא השקיעה מאמץ רב בכל הפיתוי הזה.

אבל גם זה מדאיג אותי.

נשים לא שמות על עצמן הלבשה תחתונה יקרה בשביל סטוץ, נכון? לא, אני חושב לעצמי, והמילים הבאות של קנדל מאמתות את מחשבותיי המוטרדות.

"התגעגעת אליך, מותק."

המחשבה הראשונה שלי היא שיט.

המחשבה השנייה שלי היא למה?

כי בכל הזמן הזה שאנחנו שוכבים, קנדל לא עשתה שום מאמץ לנסות להכיר אותי. אם אנחנו לא עושים סקס, היא רק מדברת בלי הפסקה על עצמה. ברצינות, אני לא חושב שהיא שאלה אותי שאלה אחת אישית על עצמי מאז נפגשנו.

"אה..." אני נאבק למצוא מילים, לחבר רצף שלא יהיה מורכב מהמילים גם, אני, התגעגעת, ו-אלייך. "הייתי עסוק. את יודעת, בחינות סמסטר."

"ברור. אנחנו לומדים באותו קולג'. גם אני למדתי." עכשיו נימת

קולה חדה יותר. "אתה התגעגעת אליי?"

פאק, הסתבכתי. מה אני אמור לענות על זה? אני לא מתכוון לשקר, כי זה רק יעורר בה ציפיות. אבל אני לא יכול להיות מניאק ולהודות שלא חשבתי עליה אפילו פעם אחת מאז הפעם האחרונה שהיינו יחד.

קנדל מתיישבת ומצמצמת את עיניה. "זאת שאלה של כן או לא,

גארט. האם. אתה. התגעגעת. אליי."

המבט שלי מזנק אל החלון. כן, אני בקומה השנייה וממש שוקל לקפוץ החוצה מהחלון המזויין. עד כדי כך אני רוצה להימנע מהשיחה הזאת.

אבל השתיקה שלי מהדהדת, ולפתע קנדל עפה מהמיטה, שיערה הבלונדיני מצליף לכל הכיוונים כשהיא מתרוצצת ולוכשת את בגדיה. "אוי אלוהים. אתה כזה דפוק! לא אכפת לך ממני בכלל, נכון, גארט?"

אני קם והולך בקו ישר לג'ינס המושלכים שלי. "כן אכפת לי ממך,"

אני מוחה. "אבל..."

היא מושכת בכעס את התחתונים שלה במעלה רגליה. "אבל

מה?"

"אבל חשבתי ששנינו מבינים מה יש בינינו. אני לא רוצה שום

דבר רציני. "אני מביט בה במבט רציני. "אמרתי לך את זה מההתחלה."

הבעת פניה מתרככת כשהיא נושכת את שפתה. "אני יודעת, אבל... רק חשבתי..."

אני יודע בדיוק מה היא חשבה – שאני אתאהב בה בטירוף, והזיון חסר המשמעות שלנו יהפוך לפאקינג היומן עם ריאן גוסלינג.

האמת, אני לא יודע למה אני עוד טורח בכלל לקבוע חוקים בהתחלה. מניסיוני, אף אישה לא נכנסת לתוך רומן לא מחייב באמונה שזה יישאר רומן לא מחייב. היא אולי אומרת אחרת, אולי אפילו משכנעת את עצמה שמתאים לה חגיגת-סקס-ללא-מחויבות, אבל עמוק בפנים היא מקווה ומתפללת שזה יתפתח למשהו עמוק יותר.

ואז אני, הנבל בקומדיה הרומנטית האישית שלה, נכנס בסערה ומפוצץ את בועת התקווה הזאת למרות העובדה שמעולם לא שיקרתי בנוגע לכוונותי או הטעיתי אותה, אפילו לא לשנייה אחת.

"הוקי הוא כל החיים שלי," אני אומר ישירות. "אני מתאמן שישה ימים בשבוע, משחק עשרים משחקים בשנה – יותר אם נצליח להגיע לפוסט-עונה. אין לי זמן לחברה, קנדל. ומגיע לך הרבה יותר ממה שאני מסוגל לתת לך."

עצב מעיב על עיניה. "אני לא רוצה יותר רומן לא מחייב. אני רוצה להיות החברה שלך."

עוד למה כמעט עף לי מהפה, אבל אני נושך את הלשון. אם היא הייתה מגלה בי עניין כלשהו מלבד העניין הגופני, הייתי אולי מאמין לה. אבל העובדה שהיא לא גילתה שום עניין כזה מעוררת בי תהייה אם הסיבה היחידה שהיא רוצה מערכת יחסים איתי היא כי אני איזשהו סמל סטטוס בשבילה.

אני בולע את התסכול שלי וממלמל עוד התנצלות מגושמת. "אני מצטער. אבל אני לא במקום הזה עכשיו."

בזמן שאני רוכס את מכנסי הג'ינס, היא חוזרת להתרכז בלבישת בגדיה. אם כי בגדים זו קצת הגזמה – כל מה שהיא שמה עליה זה הלבשה תחתונה ומעיל גשם. מה שמסביר מדוע לוגן וטאקר חייכו כמו

אידיוטים כשהגעתי הביתה. כי כשנערה מופיעה על סף דלתך במעיל גשם, אתה יודע טוב מאוד שאין הרבה מתחתי.

"אני לא יכולה להיפגש איתך יותר," היא אומרת לבסוף, מבטה מוצא את שלי. "אם נמשיך לעשות... את זה... אני רק אקשר אליך עוד יותר."

אני לא יכול להתווכח עם זה, אז אני לא. "אבל היה לנו כסף, נכון?"

אחרי רגע היא מחייכת. "כן, היה לנו כסף."

היא מגשרת על המרחק בינינו ונעמדת על קצות האצבעות כדי לנשק אותי. אני מנשק אותה בחזרה, אבל לא באותה מידה של תשוקה כמו קודם. אני שומר על קלילות. נימוס. הרומן הבלתי מחייב מיצה את עצמו, ואני לא רוצה להשלות אותה שוב.

"עם זאת..." עיניה נוצצות בשוככות. "תודיע לי אם תשנה את דעתך על עניין החברה."

"את תהיי האדם הראשון שאתקשר אליו," אני מבטיח.

"יופי."

היא מרביצה נשיקה על הלחי שלי ויוצאת מהדלת, משאירה אותי נדהם עד כמה קל זה היה. חישלתי את עצמי לקרב, אבל מלבד פרץ הכעס הראשוני שלה, קנדל השלימה עם המצב כמו מקצוענית.

לו רק היה קל עם כל הנשים כמו איתה.

יאפ, התכוונתי לגמרי להכניס פה להאנה.

סקס תמיד פותח לי את התיאבון, אז אני יורד למטה לחפש אחר מזון, שמח לגלות שנשארו שאריות של אורז ועוף מטוגן באדיבות טאק, שהוא השף המקומי שלנו כי כל השאר לא מסוגלים אפילו להרתיח מים בלי לשרוף אותם. טאק, לעומת זאת, גדל בטקסס עם אם חדר-הורית שלימדה אותו לבשל כשהיה עדיין בחיתולים.

אני מתיישב ליד דלפק האוכל, דוחף פיסת עוף לפה בדיוק כשלוגן נכנס, לבוש רק בתחתוני בוקסר משובצים.

הוא מרים גבה כשהוא מבחין בי. "היי. לא חשבתי שאני אראה אותך

שוב הלילה. חשבתי שתהיה במצב של מ"ק."

"מ"ק?" אני שואל בין נגיסות. לוגן אוהב להמציא ראשי תיבות בתקווה שנתחיל להשתמש בהן כסלנג, אבל רוב הזמן אין לי מושג על מה הוא מדבר.

הוא מחייך. "מזיין קשות."

אני מגלגל את עיני ומכניס לפי מזלג גרוש באורז בר.

"ברצינות, בלונדי הלכה כבר?"

"יאפ." אני לועס לפני שאני ממשיך. "היא יודעת מה הכללים." הכללים הם בלי חברות ואף אחת לא נשארת לישון בשום פנים ואופן.

לוגן מניח את אמות ידיו על הדלפק, עיניו הכחולות נוצצות כשהוא משנה את הנושא. "אני מת כבר שיגיע המשחק עם סנט אנתוני בסוף השבוע הזה. שמעת? ההשעיה של ברקסטון נגמרה."

עכשיו הוא תפס את תשומת ליבי. "ברצינות. הוא משחק בשבת?" "לגמרי." ההבעה של לוגן הופכת לשמחה לאיד טהורה. "אני איהנה

מריסוק הפנים של האידיוט הזה לתוך הלוחות."

גרג ברקסטון הוא החלוץ השמאלי הכוכב של סנט אנתוני וחתיכת חרא של בנאדם. לבחור יש נטייה סדיסטית שהוא לא מפחד להפגין על הקרח, וכשהקבוצות שלנו שיחקו זו מול זו בטרומ-עונה, הוא שלח את אחד מהמגנים שנה ב' שלנו לחדר מיון עם יד שבורה. לכן הוא הושעה לשלושה משחקים, על אף שאם זה היה תלוי בי, הפסטיכופט הזה היה חוטף איסור לכל החיים לשחק הוקי בקולג'.

"אתה צריך להיכנס בו, אני אהיה שם לצידך," אני מבטיח.

"תזכור. אה, ובשבוע הבא איסטווד מגיעים אלינו."

אני באמת צריך להקדיש יותר תשומת לב ללוח הזמנים שלנו. איסטווד קולג' הוא מספר שתיים בליגה שלנו (אנחנו מקום ראשון, כמובן), ובמשחקים שלנו כולם תמיד כוססים ציפורניים.

ושיט, אני פתאום קולט שאם אני לא מוציא 100 במועד ב' בפילוסופיה

של המוסר, אני לא אעלה על הקרח למשחק נגד איסטווד.

"פאק," אני ממלמל.

לוגן גונב חתיכת עוף מהצלחת שלי ומכניס אותה לפיו. "מה?"

לא סיפרתי עדיין לחברי הקבוצה על מצב הציונים שלי, כי קיוויתי שציון הבחינה לא יפגע בי יותר מדי, אבל עכשיו נראה שאין מנוס אלא להתוודות.

אז באנחה אני מספר ללוגן שנכשלתי בפילוסופיה של המוסר ומה עלולה להיות משמעות הדבר בשביל הקבוצה.

"תנשור מהקורס," הוא אומר מייד.

"אני לא יכול. החמצתי את המועד האחרון."

"לעזאזל."

"יאפ."

אנחנו מחליפים מבט עגמומי, ואז לוגן צונח על השרפרף שלידי ומעביר יד בשיערו. "אז אתה צריך להיכנס לקצב, בנאדם. תלמד עד שייפלו לך הביצים ותוציא 100 במבחן הבנזונה הזה. אנחנו צריכים אותך, ג'י."

"אני יודע." אני אוחז במזלג בתסכול, ואז מניח אותו כי התיאבון שלי נעלם. זו השנה הראשונה שלי בתור קפטן, וזה כבוד עצום בהתחשב בזה שאני לא בשנה ד'. אני אמור ללכת בעקבותיו של קודמי ולהוביל את הקבוצה שלי לאלופות לאומית נוספת, אבל איך לעזאזל אני יכול לעשות את זה אם אני לא על הקרח איתם?

"יש לי מישהי שתיתן לי שיעורים פרטיים," אני מבטיח לחבר שלי.

"היא פאקינג גאונה."

"יופי. תשלם לה כמה שהיא רוצה. אני אעזור לך אם אתה רוצה."

אני לא יכול שלא לחייך. "וואו. אתה מציע להיפרד מכל המזומנים

המתוקים שלך? אתה כנראה ממש רוצה שאני אשחק."

"בריוק ככה. הכול בשביל החלום, בנאדם. אתה ואני במדי ברואינס,

זוכר?"

אני חייב להודות, זה חלום נחמד, לעזאזל. זה מה שלוגן ואני דיברנו עליו מהיום שחיברו את שנינו בתור שותפים בשנה הראשונה. אין ספק בליבי שאני עובר לליגה המקצועית אחרי סיום הלימודים. ואין ספק שגם לוגן יעבור את המיונים. הבחור מהיר יותר מברק וחיה טורפת על הקרח.

"תעלה את הציון המזוין הזה, ג'י, " הוא מורה לי. "אחרת אני אבעט לך בתחת."

"המאמן יבעט בו חזק יותר. " אני מצליח לייצר חיוך. "אל תדאג, אני מטפל בזה."

"יופי. " לוגן גונב עוד חתיכת עוף לפני שהוא יוצא מהמטבח. אני מחסל את שארית האוכל בצלחת, ואז עולה בחזרה למעלה למצוא את הטלפון. הגיע הזמן להגביר את הלחץ על האנה-שלא-מתחילה-ב-מ'.

3

האנה

"אני באמת חושב שאת צריכה לשיר את התו האחרון הזה בסולם מי מז'ור," מתעקש קאס. הוא כמו תקליט שבור, מעלה את אותה הצעה בלתי סבירה בכל פעם שאנחנו מסיימים את הדואט שלנו.

עכשיו תבינו, אני פציפיסטית. אני לא מאמינה בשימוש באגרופים כדי לפתור את הבעיות שלך. אני חושבת שלחימה מאורגנת היא ברברית, והמושג מלחמה עושה לי בחילה.

ובכל זאת אני ככה קרובה להכניס לקאסידי דונובן אגרוף בפרצוף. "הסולם הזה נמוך מדי בשבילי." נימת קולי תקיפה, אבל אני לא מצליחה להסתיר את הכעס שלי.

קאס מעביר בתסכול יד בשיערו הכהה הגלי ופונה אל מרי ג'ין, שנעה באי שקט על ספסל הפסנתר. "את יודעת שאני צודק, אם-ג'יי," הוא מתחנן אליה. "יהיה לזה אפקט הרבה יותר חזק אם האנה ואני נסיים באותו סולם במקום לעשות את ההרמוניה." "לא, יהיה לזה אפקט חזק יותר אם נעשה את ההרמוניה," אני מתוכחת.

בא לי לתלוש שיערות. אני יודעת בדיוק מה קאס זומם. הוא רוצה לסיים את השיר בתושלו. הוא ניסה לעשות דברים מגעילים כאלה מאז שהחלטנו להתאחד לקראת מופע החורף – הוא עושה כל מה שהוא יכול כדי שהקול שלו יבלוט ושלי ייבלע ברקע.

אילו ידעתי שקאס הוא כזה פאקינג פרימדונה, הייתי עונה ממש לא להצעה לעשות איתו דואט, אבל האידיוט חשף את פניו האמיתיים רק אחרי שהתחלנו בחזרות, ועכשיו כבר מאוחר מכדי לסגת. השקעתי יותר מדי זמן בדואט הזה, והאמת, אני ממש אוהבת את השיר. מרי ג'יין כתבה יצירה מדהימה, וחלק ממני באמת לא רוצה לאכזב אותה. חוץ מזה, אני יודעת בוודאות שבפקולטה מעדיפים דואטים על פני סולואים, כי ארבע ההופעות האחרונות שזכו במלגות היו דואטים. השופטים יוצאים לגמרי מדעתם כשהם שומעים הרמוניות מורכבות, וביצירה הזאת יש אותן בשפע.

"אם-ג'יי?" קאס דוחק בה.

"אממ..."

אני רואה את הבלונדינית הזעירה נמסה מתחת למבטו המגנטי. לקאס יש השפעה כזאת על נשים. הוא נאה להרגיז, ובמקרה יש לו גם קול בלתי רגיל. למרבה הצער, הוא מודע לחלוטין לשני הנכסים שלו ואין לו שום נקיפות מצפון להשתמש בהם לתועלתו.

"אולי קאס צודק," ממלמלת אם-ג'יי, מתחמקת ממבטי בשעה שהיא בוגדת בי. "למה שלא ננסה במי מז'ור, האנה? בואו פשוט נעשה את זה פעם אחת ונראה איזה מהם עובד טוב יותר."

בוגדת! אני רוצה לצעוק, אבל אני סותמת את הפה. אם-ג'יי נאלצה כמוני להתמודד עם הדרישות השערורייתיות והרעיונות ה"מבריקים" של קאס במשך שבועות, ואני לא יכולה להאשים אותה על כך שהיא מנסה למצוא פשרה.

"בסדר," אני רטנת. "בואו ננסה את זה."

עיניו של קאס נוצצות בתחושת ניצחון, אבל היא נעלמת די מהר, כי אחרי שאנחנו שרים שוב את השיר, ברור שההצעה שלו לא עובדת. הסולם נמוך מדי בשבילי, ובמקום לגרום לבריטון היפיפה של קאס לבלוט, החלק שלי נשמע כל כך לא מתאים עד שהוא מסיט את תשומת הלב מהקול שלו.

"אני חושבת שהאנה צריכה להישאר בסולם המקורי." מרי ג'יין מביטה אל קאס ונושכת את שפתה, כאילו היא פוחדת מתגובתו.

אומנם הבחור יהיר, אבל לא טיפש. "בסדר", הוא אומר בכעס.
 "נעשה את זה בדרך שלך, האנה."

אני חורקת שיניים. "תודה."

לשמחתי, השעה שלנו נגמרה. כלומר, יש לפנות את אולם החזרות לטובת שיעור של שנה א'. להוטה לצאת משם, אני נחפזת לאסוף את גיליונות התווים שלי וללבוש את מעיל הצמר. אני רוצה לבלות כמה שפחות זמן עם קאס.

אלוהים, אני לא יכולה לסבול אותן.

למרבה האירוניה, אנחנו שרים שיר אהבה רגשני מאוד.

"באותה שעה מחר?" הוא מביט בי בציפייה.

"לא, מחר זה היום שאנחנו נפגשים בארבע, זוכר? אני עובדת בימיי שלישי בלילה."

פניו מתקשחים באי שביעות רצון. "את יודעת, היינו יכולים להשתלט על השיר הזה לפני הרבה זמן אם לוח הזמנים שלך לא היה כל כך... לא נוח."

אני מרימה גבה. "ואת זה אומר הבחור שמסרב לעשות חזרות בסופי

שבוע. כי אני במקרה פנויה גם בערב ראשון וגם בערב שבת."

שפתיו מתכווצות, ואז הוא מסתלק לו ללא מילה נוספת.

אידיוט.

אנחה כבדה מהדהדת מאחוריי. אני פונה לאחור ורואה שאם-ג'יי

עדיין יושבת ליד הפסנתר, עדיין נושכת את שפתה.

"אני מצטערת, האנה, היא אומרת חרש. כשביקשתי מכם לשיר

את השיר שלי, לא ידעתי שקאס יהיה קשה כל כך."

אני מתרככת כשאני רואה עד כמה היא מבואסת. "היי, זאת לא

אשמתך, אני מרגיעה אותה. "גם אני לא ציפיתי שהוא יהיה עד כדי

כך מטומטם, אבל הוא זמר מדהים, אז בואי ננסה פשוט להתמקד בזה,

בסדר?"

"גם את זמרת מדהימה. בגלל זה בחרתי בשניכם. לא יכולתי לדמיין

אף אחד אחר מקים את השיר הזה לתחייה, את יודעת?"

אני מחייכת אליה. היא באמת בחורה מתוקה, שלא לדבר על זה

שהיא אחת המלחינות המוכשרות ביותר שפגשתי מעודי. כל היצירות
במופע חייבות להיות של תלמידים ממגמת הלחנה, ועוד לפני שאם-ג'יי
פנתה אליי, כבר תכננתי לבקש להשתמש באחד משיריה.
"אני מבטיחה לך, אנחנו נשיר את השיר שלך מעולה, אם-ג'יי.
תתעלמי מהתקפי הזעם המיותרים של קאס. אני חושבת שהוא פשוט
נהנה להתווכח לשם הוויכוח."

היא צוחקת. "כן, כנראה. נתראה מחר?"
"כן. בארבע בדיוק."

אני נפרדת ממנה בנפנוף קטן ואז יוצאת מחדר המקהלה.
אחד הדברים שאני הכי אוהבת בבראייר הוא הקמפוס. הבניינים
העתיקים, המכוסים קיסוס, מחוברים זה לזה בשבילים מרוצפי
אבן, שלאורכם עצי בוקיזה שופעים וספסלי ברזל יצוק. זוהי אחת
האוניברסיטאות הוותיקות בארץ, ועם בוגריה נמנים עשרות אנשים
בעלי השפעה, ביניהם יותר מנשיא אחד.

אבל הדבר הכי טוב בבראייר הוא הביטחון האישי. ברצינות, שיעור
הפשע אצלנו קרוב לאפס, כנראה במידה רבה בשל מסירותו של
הדיקן פארו לביטחון הסטודנטים שלו. האוניברסיטה משקיעה טונות
של כסף בביטחון על ידי הצבת מצלמות, הממוקמות במקומות
אסטרטגיים, ושומרים המסיירים בשטח עשרים וארבע שעות ביממה.
לא שזה בית סוהר או משהו כזה. אנשי הביטחון הם ידידותיים ולא
פולשניים. בכל הכנות, אני בקושי מבחינה בהם כשאני מסתובבת
בקמפוס.

המעונות שלי נמצאים במרחק של חמש דקות הליכה מבניין המוזיקה,
ואני נושמת לרווחה כשאני פוסעת מבעד לדלתות האלון הענקיות של
בית בריסטול. זה היה יום ארוך, וכל מה שאני רוצה זה לעשות מקלחת
חמה ולזחול למיטה.

החלל שאני חולקת עם אלי דומה יותר לסוויטה מאשר לחדר מעונות
רגיל – אחת ההטבות השמורות לתלמידי שנה ג' ו-ד'. יש לנו שני חדרי
שינה, אזור משותף קטן, ומטבח קטן עוד יותר. החיסרון היחיד הוא
חדר האמבטיה המשותף שאנחנו חולקות עם ארבע הבנות האחרות

בקומה שלנו. אבל למרבה המזל, אף אחת מאיתנו לא מטונפת, כך שהשירותים והמקלחות מבהיקים מניקיון בדרך כלל.

"היי. חזרת מאוחר." השותפה שלי תוחבת את ראשה לחדר השינה שלי כשהיא מוצצת מקשית שמציצה מתוך הכוס שלה. היא שותה משהו ירוק וגבשושי שנראה דוחה לגמרי, אבל זה מחזה שכבר התרגלתי אליו. אלי עושה "דיאטת מיצים" בשבועיים האחרונים, ופירוש הדבר שבכל בוקר אני מתעוררת לצלילי הזמזום מחריש האוזניים של הבלנדר שלה, כשהיא מכינה את הארוחות הנוזליות המגיעילות שלה לאותו יום.

"הייתה לי חזרה." אני חולצת את הנעליים בבעיטה וזורקת את המעיל על המיטה, ואז ממשיכה להתפשט ונשארת בתחתונים למרות העובדה שאלי עדיין עומדת בפתח.

פעם, בעבר, הייתי ביישנית מכדי להתפשט מולה. כשחלקנו חדר זוגי בשנה א', החלפתי בגדים בשבועות הראשונים מתחת לשמיכה או חיכיתי עד שאלי תצא מהחדר. אבל העניין בקולג' הוא שאין דבר כזה פרטיות, ובמוקדם או במאוחר צריך פשוט לקבל את זה. אני עדיין זוכרת כמה נבוכה הייתי בפעם הראשונה שראיתי את השדיים החשופים של אלי, אבל לבחורה יש אפס צניעות, וכשהיא תפסה אותי בוהה בה היא רק קרצה ואמרה, "מהממים, לא?"

אחרי זה לא טרחתי עוד להחליף בגדים מתחת לשמיכה.
"אז תקשיבי..."

נימת הדברים האגבית שלה מעמידה אותי על המשמר. אני גרה עם אלי כבר שנתיים. די זמן כדי לדעת שכשהיא מתחילה משפט ב"אז תקשיבי," זה בדרך כלל ממשיך במשהו שאני לא רוצה לשמוע.
"המממ?" אני אומרת כשאני מורידה את חלוק הרחצה שלי מן הוו על הדלת.

"יש מסיבה בבית סיגמא ביום רביעי בלילה." עינייה הכחולות נוצצות בנוקשות. "את באה איתי."

אני רוטנת. "מסיבת אחווה? אין מצב."
"יש מצב." היא משלבת את זרועותיה על חזה. "בחינות הסמסטר

נגמרו, אז את כבר לא יכולה להשתמש בהן כתירוץ. והבטחת שתעשי מאמץ להיות יותר מעורבת חברתית השנה.”
באמת הבטחתי את זה, אבל... הנה העניין. אני לא אוהבת מסיבות. נאנסתי במסיבה.

אלוהים, אני שונאת את המילה הזאת. אונס. זו מילה שיש לה אפקט הופך קרביים כששומעים אותה. כמו סטירה מרסקת עצמות על הלחי או צינת מי קרח שנשפכים על הראש. היא מכוערת ומדכאת, ואני משתדלת כל כך לא לתת לה לשלוט בחיי. עיברתי את מה שקרה לי. תאמינו לי, עיברתי את זה.

אני יודעת שזה לא קרה באשמתי. אני יודעת שלא ביקשתי את זה או עשיתי משהו כדי להזמין את זה. זה לא גזל ממני את היכולת לבטוח באנשים או עורך אצלי פחד מכל גבר שנקרה בדרכי. שנים של טיפול עזרו לי להבין כי נטל האשמה מונח עליו באופן בלעדי. היה משהו לא בסדר בו. לא בי. מעולם לא בי. והלקח החשוב ביותר שלמדתי הוא שאני לא קורבן – אני ניצולה.

אבל זה לא אומר שהתקיפה לא שינתה אותי. היא שינתה אותי לגמרי. לא סתם אני מחזיקה תרסיס פלפל בתיק, ויש לי מספר חירום בהיכון לחיוג בטלפון שלי אם אני הולכת לבד בלילה. לא סתם אני לא שותה בפומבי או מסרבת לקבל משקאות ממישהו, אפילו לא מאל, כי תמיד יש סיכוי שהיא עלולה לתת לי שלא בידועין כוס שמישהו טיפל בה. ולא סתם אני לא מרבה ללכת למסיבות. אני מניחה שזו הגרסה שלי להפרעת דחק פוסט־טראומטית. צליל או ריח או מבט חטוף במשהו לא מזיק מעלה את הזיכרונות במהירות אל פני השטח. אני שומעת מוזיקה רועשת וטפפוט קולני וצחוק גס. אני מריחה בירה מעופשת וזיעה. אני בתוך המון אנשים. ופתאום אני שוב בת חמש־עשרה וחזרתי למסיבה של מליסה מאייר, לכודה בסיוט האישי שלי.

אלי מרככת את נימת קולה כשהיא רואה את פניי המודאגים. “עשינו את זה בעבר, האן־האן. זה יהיה כמו כל הפעמים האחרות. את לא תצאי מחוץ לטווח הראייה שלי, ואף אחת מאיתנו לא תשתה טיפה אחת. אני מבטיחה.”

אני מרגישה בושה במעמקי בטני. בושה וחרטה וקורטוב של יראת כבוד, כי בחיי, היא באמת חברה מדהימה. היא לא צריכה להישאר פיכתת וערנית רק כדי לגרום לי להרגיש בנוח, אבל היא עושה את זה בכל פעם שאנחנו יוצאות, ואני אוהבת אותה מאוד בזכות זה.

אבל אני שונאת את העובדה שהיא צריכה לעשות את זה. "בסדר, אני מתרככת, לא רק למענה אלא גם למעני. באמת הבטחתי לה שאהיה יותר מעורבת חברתית, אבל גם הבטחתי לעצמי שאעשה מאמץ לנסות דברים חדשים השנה. כדי לא להיות דרוכה כל הזמן ולהפסיק לפחד כל כך מהבלתי מוכר, לעזאזל. מסיבת אחווה היא אולי לא בילוי כיפי לטעמי, אבל מי יודע, אולי בסוף אני איהנה ממנה.

פניה של אלי מתבהרים. "בוֹיִיה! ותראי, לא הייתי צריכה אפילו לשלוף את הקלף המנצח שלי."

"איזה קלף מנצח?" אני שואלת בחשדנות.

חיוך מרים את זוויות פיה. "ג'סטין יהיה שם."

הדופק שלי מאיץ. "איך את יודעת?"

"כי שון ואני נתקלנו בו בחדר האוכל והוא אמר שהוא יהיה שם.

הבנתי שחבורה של מנופחי שרירים תכננה ממילא לבוא."

אני מזעיפה פנים אליה. "הוא לא מנופח שרירים."

"אוי, תראי איזה חמורה את, מגנה על שחקן פוטבול. חכי שנייה

— אני יוצאת החוצה לראות אם המשיח הגיע."

"חה חה חה."

"ברצינות, האן, זה מוזר. כאילו, אל תביני אותי לא נכון, אני לגמרי רוצה שתידלקי על מישהו. עברה כבר, מה, שנה מאז שאת ודבון נפרדתם? אבל אני פשוט לא מבינה איך את, מכל האנשים, נדלקת על ספורטאי."

תחושה לא נוחה מטפסת במעלה עמוד השדרה שלי. "ג'סטין הוא..."

הוא לא כמו כל השאר. הוא שונה.

"אומרת הנערה שמעולם לא החליפה איתו אפילו מילה אחת."

"הוא שונה," אני מתעקשת. "הוא שקט ורציני, וממה שראיתי הוא

– לא דופק כל דבר בחצאית כמו חברי הקבוצה שלו. אה, והוא חכם –
 ראיתי אותו קורא המינגוויי במגרש בשבוע שעבר.”
 “זה היה בטח קריאת חובה באיזה קורס.”
 “לא נכון.”

היא מצמצמת את עיניה. “איך את יודעת?”
 אני מרגישה את הסומק עולה בלחיי. “מישהי שאלה אותו על זה
 בכיתה איזה יום, והוא אמר לה שהמינגוויי הוא הסופר החביב עליו.”
 “אוי אלוהים. את מצותתת לשיחות שלו עכשיו? את כזאת מוזרה.”
 אלי פולטת אנחה. “טוב, גמרנו. ביום רביעי בלילה את תדברי עם הבחור.”
 “אולי,” אני אומרת באופן לא מחייב. “אם תהיה הזדמנות...”
 “אני אצוד הזדמנות. ברצינות. אנחנו לא נצא מבית האחוה הזה
 עד שלא תדברי עם ג’סטין. לא אכפת לי אם תגידי רק היי, מה שלומך.
 את מדברת איתו.” היא תוקעת את אצבעה באוויר. “יש?”
 אני מצחקקת.

“יש?” היא חוזרת על דבריה בנימה חמורת סבר.
 אחרי רגע אני משחררת נשימה מובסת. “יש.”
 “יופי. עכשיו רוצי מהר להתקלח כדי שנוכל לראות כמה פרקים
 של ‘מד־מן’ לפני השינה.”
 “פרק אחד. אני תשושה מדי בשביל יותר מזה.” אני מחייכת אליה.
 “יש?”

“יש,” היא רוטנת לפני שהיא יוצאת לה בצעד קל מהחדר שלי.
 אני מצחקקת לעצמי כשאני אוספת את שאר הציוד למקלחת,
 אבל משהו מסיח שוב את דעתי – בקושי הספקתי לעשות שני צעדים
 אל הדלת, כשחתול מיילל בתיק שלי. היללה הגבוהה היא הצלצול
 שבחרתי להודעות סמס, כי היא היחידה המעצבנת מספיק כדי למשוך
 את תשומת ליבי.

אני מניחה את תיק הרחצה שלי על השידה, מפשפשת בתיק עד שאני
 מוצאת את הטלפון הסלולרי שלי, ואז סורקת את ההודעה על המסך.
 היי, זה גארט. רציתי לסגור את כל הפרטים בנוגע ל: לו”ז שיעורים
 פרטיים.

אוי, נו באמת.

אני לא יודעת אם לצחוק או לגנוח. הבחור עקשן, ייאמר לזכותו. תוך כדי אנחה אני מקלידה תגובה במהירות, קצרה ולא מתוקה בכלל.

אני: איך השגת את המספר הזה?

הוא: רשימת קשר קבוצת לימוד.

שיט. נרשמתי לקבוצה בתחילת הסמסטר, אבל זה היה לפני שקאס החליט שאנחנו חייבים לעשות חזרות בימיי שני ורביעי בדיוק בזמן הפגישה של קבוצת הלימוד.

לפני שאני מספיקה להגיב צצה הודעה נוספת, ומי שאמר שאי אפשר לזהות נימת דיבור של אדם דרך הודעת סמס, טעה לגמרי. כי הנימה של גארט עצבנית נורא.

הוא: אם פשוט היית מגיעה לקבוצת הלימוד, לא הייתי צריך לשלוח לך הודעה.

אני: אתה לא צריך לשלוח לי הודעה בכלל. בעצם, אני מעדיפה שלא תשלח לי הודעות.

הוא: מה צריך לקרות כדי שתגידי כן?

אני: ממש שום דבר.

הוא: נהדר. אז את תעשי את זה בחינם.

הגניחה שעצרתי נפלטת החוצה.

אני: זה לא יקרה.

הוא: מה דעתך על מחר בערב? אני פנוי בשמונה.

אני: לא יכולה. יש לי שפעת ספרדית. מידבק מאוד. הרגע הצלתי את החיים שלך, גבר.

הוא: וואו, אני מעריך את הדאגה. אבל אני חסין מפני מגיפות שחיסלו אוכלוסייה של 40 מיליון איש בשנים 1918-1919.

אני: איך אתה יודע הרכה כל כך על מגיפות?

הוא: אני במגמת היסטוריה, בייבי. אני יודע טונות של עובדות חסרות תועלת.

איכס, שוב עם הבייבי שלו? טוב, בסדר. ברור שהגיע הזמן לשים לזה קץ לפני שהוא יתחיל לפלרטט.

אני: טוב, היה נחמד לשוחח איתך. בהצלחה במועד ב'.
כשחולפות כמה שניות וגארט לא מגיב, אני נותנת לעצמי בליבי
טפיחה על השכם על כך שנפטרתי ממנו בהצלחה.
אני עומדת לצאת מהדלת כשהודעה עם תמונה מייללת מהטלפון.
בניגוד לשיקול הדעת שלי אני לוחצת להוריד אותה, וכעבור רגע חזה
חשוף ממלא את המסך שלי. יאפו. אני מדברת על עור שזוף חלק, שרירי
חזה מפוסלים ושרירי הבטן ההדוקים ביותר שראיתי אי פעם.
אני לא יכולה שלא לנחור בקול רם.
אני: אתה אמיתי? שלחת לי כרגע תמונה של החזה שלך?!
הוא: כן. זה עשה את העבודה?
אני: של להגעיל אותי? כן. זה הצליח!
הוא: של לשנות את דעתך. אני מנסה להתחנף אלייך.
אני: איכס. לך תתחנף למישהו אחר. נ"ב – אני מפרסמת את
התמונות האלה במייל-בראי.
אני מתכוונת, כמובן, למיילבראייר, המקבילה של האוניברסיטה
שלנו לפייסבוק, שתשעים וחמישה אחוזים מהסטודנטים חברים בו.
הוא: לכי על זה. הרבה בחורות ישמחו להוסיף אותה לאוסף
הפורנו שלהן.
אני: תמחק את המספר הזה, גבר. אני רצינית.
אני לא מחכה לתגובה. פשוט זורקת את הטלפון על המיטה והולכת
להתקלח.

4

האנה

אוניברסיטת בראייר נמצאת במרחק של כעשרה קילומטרים מהעיר הייסטינגס, מסצ'וסטס, שבה יש רחוב ראשי אחד ורק כתריסר חנויות ומסעדות. העיירה כה זעירה שזה נס שהצלחתי להשיג שם עבודה במשרה חלקית, ואני מודה על כך למזלי הטוב בכל יום כי רוב הסטודנטים נאלצים לנסוע שעה לבוסטון אם הם רוצים לעבוד במהלך שנת הלימודים. בשבילי מדובר בנסיעה של עשר דקות באוטובוס או בנסיעה של חמש דקות באוטו, ואז אני בדלה'ס, הדיינר שאני ממלצרת בו מאז שנת הלימודים הראשונה.

הלילה יש לי מזל ואני נוהגת לשם באוטו. יש לי סידור עם טרייסי, אחת הנערות שגרה בקומה שלי. היא נותנת לי להשתמש במכונית שלה כשהיא לא צריכה אותה, ובתמורה אני מחזירה אותה עם מכל דלק מלא. זאת יופי של עסקה, במיוחד בחורף כשכל האזור הופך לזירת החלקה מכוסה שלג.

אני לא אוהבת במיוחד את העבודה שלי, אבל גם לא שונאת אותה. אני מרוויחה כסף טוב וזה קרוב לקמפוס, אז באמת, אני לא יכולה להתלונן. תמחקו את זה – הערב אני בהחלט רשאית להתלונן. כי שלושים דקות לפני שהמשמרת שלי נגמרת, אני מוצאת את גארט גרהם באחד התאים שלי.
ברצינות.

הבחור הזה לא מותר אף פעם?

ממש לא בא לי ללכת לשם ולשרת אותו, אבל אין לי הרבה אפשרויות. ליסה, המלצרית השנייה במשמרת, עסוקה עם קבוצה של חברי סגל בשולחן בקצה השני של החדר, והבוסית שלי דלה מאחורי דלפק הפורמייקה בצבע כחול-בייבי, מחלקת פרוסות פאי פקאן לשלוש בחורות משנה א' שיושבות על השרפרפים הגבוהים המסתובבים.

אני מהדקת את הלסת וצועדת אל גארט, ולא מסתירה את אי שביעות הרצון שלי כשאני פוגשת את עיניו האפורות והנוצצות. הוא מעביר יד בשיערו הכהה הקצוץ ומבזיק חיוך עקום.

"שלום לך, האנה. מוזר לפגוש אותך כאן."

"כן, מוזר," אני ממלמלת ומושכת את הפנקס מכיס הסינר שלי.

"מה אני יכולה להביא לך?"

"מורה."

"מצטערת, זה לא בתפריט." אני מחייכת במתיקות. "אבל אנחנו

מגישים פאי פקאן ממש טעים."

"את יודעת מה עשיתי אתמול בלילה?" הוא אומר, בלי להתייחס

להערה הצינית שלי.

"כן. הצקת לי בהודעות."

הוא מגלגל את עיניו. "לפני כן, אני מתכוון."

אני מעמידה פנים שאני חושבת על זה. "אממ... שכבת עם מעודדת?

לא, שכבת עם קבוצת ההוקי של הבנות. לא, רגע, הן בטח לא מספיק

טמבליות בשבילך. אני נשארת עם הניחוש המקורי שלי – מעודדת."

"בת אחווה, למען האמת," הוא אומר בשביעות רצון. "אבל אני

מדבר על מה שעשיתי לפני כן." הוא מרים גבה כהה אחת. "אם כי

העניין שאת מגלה בחיי המין שלי מרתק אותי מאוד. אני יכול לתת

לך פרטים על זה בפעם אחרת אם את רוצה."

"אני לא."

"פעם אחרת," הוא מהדהד בנימה מזלזלת, ומשלב את ידיו על

המפה המשובצת כחול-לבן.

יש לו ידיים גדולות עם אצבעות ארוכות, ציפורניים קצרות, ופרקי

אצבעות מעט אדומים וסדוקים. אני שואלת את עצמי אם הוא השתתף בתגרה לאחרונה, אבל אז אני קולטת שפרקי אצבעות משופשים הם כנראה סימן היכר של שחקן הוקי.

"הייתי בקבוצת הלימוד אתמול," הוא מודיע לי. "היו שם עוד שמונה אנשים, ואת יודעת מה היה הציון הגבוה ביותר בקבוצה?" הוא פולט את התשובה לפני שאני מספיקה להסתכן בניחוש. "75. והממוצע של כולנו יחד היה 60. איך אני אמור לעבור את מועד ב' הזה אם אני לומד עם אנשים מטומטמים כמוני? אני זקוק לך, וְוֹלְסִי."
וולסי? זה כינוי? ואיך, לעזאזל, הוא יודע ששם המשפחה שלי הוא וולסי? מעולם לא סיפרתי – אוף. דף הקשר הארוך.

גארט מבחין במבטי המופתע וזוקף שוב את גבותיו. "למדתי עלייך הרבה בקבוצת הלימוד. השגתי את המספר שלך, את שמך המלא, ואפילו גיליתי איפה את עובדת."

"מזל טוב, אתה באמת סטוקר."

"לא, רק יסודי. אני אוהב לדעת מול מה אני עומד."

"אלוהים אדירים! אני לא מלמדת אותך, בסדר? לך תציק למישהו אחר." אני מצביעה על התפריט שמולו. "אתה מזמין? כי אם לא, אז בבקשה לך ותן לי לעשות את העבודה שלי בשקט."

"אלוהים אדירים?" גארט צוחק לפני שהוא מרים את התפריט המנוילן ומעיף בו מבט חטוף. "אני אקח סנדוויץ' הודו." הוא מניח את התפריט ואז שולח אליו יד שוב. "וצ'יזבורגר כפול עם בייקון. רק המבורגר, בלי צ'יפס. בעצם, שיניתי את דעתי – כן לצ'יפס. אה, ותוספת של טבעות בצל."

הלסת שלי כמעט מגיעה לרצפה. "אתה באמת מתכוון לאכול את כל זה?"

הוא מחייך. "כמובן. אני ילד, אני צריך לגדול."

ילד? ממש לא. אני מבחינה בזה רק עכשיו – כנראה מפני שעד כה דעתי הוסחה מהעובדה שהוא בלתי נסבל – אבל גארט גרהם כולו גבר. אין בו שום דבר ילדי, לא המראה הנאה המפוסל או הגוף הגבוה או החזה החטוב שלו, שמבזיק פתאום במוחי כשאני נזכרת בתמונה ששלח לי.

"אני אקח גם פרוסה של פאי הפקאן הזה ואשתה ד"ר פפר. אה, וכמה שיעורים פרטיים."

"לא בתפריט," אני אומרת בעליצות. "אבל השאר כבר מגיע." לפני שיספיק להתווכח, אני נוטשת את התא שלו וניגשת לדלפק האחורי כדי להעביר את ההזמנה לחוליו, טבח הלילה שלנו. כעבור שבירר שנייה, ליסה ממחרת אליי ומדברת איתי בקול מהוסה.

"אוי אלוהים. את יודעת מי זה, נכון?"

"כן."

"זה גארט גרהם."

"אני יודעת," אני עונה ביובש. "לכן אמרתי כן." ליסה נראית זועמת. "מה קרה לך? למה את לא מתחרפנת עכשיו? גארט גרהם יושב בתא שלך. הוא דיבר איתך." "שיט, באמת? כאילו, השפתיים שלו זזו, אבל לא קלטתי שהוא מדבר."

אני מגלגלת את עיני וניגשת אל עמדת המשקאות כדי למזוג את המשקה של גארט. אני לא מסתכלת לכיוונו, אבל אני יכולה להרגיש את העיניים האפורות המעושנות האלה עוקבות אחר כל תנועה שלי. הוא בטח שולח לי פקודות טלפתיות לתת לו שיעורים פרטיים. טוב, חבל בשבילו. אין שום סיכוי שאני מבזבזת את מעט הזמן הפנוי שיש לי על שחקן הוקי בקולג' שחושב שהוא כוכב רוק.

ליסה נשרכת אחריי, לא מודעת לציניות שלי ועדיין משתפכת על גרהם. "הוא כזה חתיך. כאילו חתיך שאין דברים כאלה." קולה מונמך ללחישה. "ושמעתי שהוא מדהים במיטה."

אני נותרת. "הוא בטח התחיל להפיץ את השמועה הזאת בעצמו." "לא, סמנתה ריצ'רדסון אמרה לי. היא שכבה איתו בשנה שעברה במסיבת הבירה של תטא. אמרה שזה היה הסקס הכי טוב שהיה לה בחיים."

אני לא עונה, כי מה אכפת לי מחיי המין של איזו בחורה שאני בכלל לא מכירה. במקום זאת, אני מושכת בכתפיי ומושיטה לה את הד"ר פפר. "את יודעת מה? למה שלא תיקחי את התא שלו?"

ליסה מתנשפת כאילו נתתי לה כרגע המחאה על סך חמישה מיליון דולר. "את בטוחה?"

"כן. הוא כולו שלך."

"אוי אלוהים." היא עושה צעד קדימה כאילו היא מתכוננת לחבק אותי, אבל אז מבטה מזנק לעבר גארט, ונראה שבמחשבה שנייה היא לא רוצה שכולם יראו את השמחה הבלתי מוצדקת בעליל שלה. "אני מה זה חייבת לך בגדול על זה, האן."

אני רוצה להגיד לה שהיא בעצם עושה לי טובה, אבל היא כבר ממהרת לעבר התא כדי לשרת את הנסיך שלה. אני מתבוננת בשעשועו בהבעתו המתקדרת של גארט כשליסה ניגשת אליו. הוא מרים את הכוס שהיא מציבה לפניו, ואז פוגש את מבטי ומטה את ראשו.

כאילו אומר, לא תיפטרי ממני בכזאת קלות.

גארט

היא לא תיפטר ממני בכזאת קלות.

אין ספק שהאנה וולס לא שהתה זמן רב בסביבתם של ספורטאים רבים. אנחנו עקשנים נורא, והדבר העיקרי שיש לנו במשותף? אנחנו אף פעם לא מוותרים. אף פעם.

שאלוהים יעזור לי, אני אשכנע את הבחורה הזאת ללמד אותי, גם אם זה יהרוג אותי.

אבל עכשיו, אחרי שהאנה זרקה אותי על המלצרית השנייה, יעבור זמן רב עד שאזכה להזדמנות נוספת להציג את המקרה שלי. במשך עשרים הדקות הבאות אני סובל את הפלרטוט הבוטה והעניין הבלתי מוסווה שמגלה בי הברונטית המתולתלת, שמגישה לי את האוכל. אבל על אף שאני מנומס כלפיה, אני לא מפלרטט בחזרה.

האדם היחיד שאני מעוניין בו הערב הוא האנה, ומבטי נדבק אליה

כמו דבק בזמן שהיא מסתובבת בדיינר. לדעתי, היא מסוגלת גם לנסות לברוח כשאני לא מסתכל.

המדים שלה די מדליקים, אני חייב להודות. שמלה בצבע תכלת עם צווארון לבן, כפתורים גדולים לאורך החזית, וסינר לבן קצר סביב מותניה. נראה כמו תלבושת שנלקחה היישר מתוך גריז, וזה הגיוני למדי בהתחשב בעובדה שהדיינר של דלה מעוצב בסגנון שנות החמישים. אני יכול בקלות לדמיין את האנה וולס משתלבת באותה תקופה. שיערה הכהה, שמגיע עד הכתפיים, טיפה גלי, והפוני שלה מסורק הצידה ומחזק בעזרת סיכת ראש כחולה שמעניקה לתסרוקת תחושה של פעם. כשאני צופה בה עובדת, אני תוהה מה הסיפור שלה. שאלתי קצת בקבוצת הלימוד, אבל אף אחד לא ידע עליה הרבה. בחור אחד אמר לי שהיא מעיירה קטנה במערב התיכון. מישהו אחר אמר שהיא יצאה עם איזה בחור שהיה בלהקה במשך כל שנה ב'. מלבד שני הפרטים הדלים האלה, היא תעלומה מוחלטת.

"אני יכולה להביא לך עוד משהו?" שואלת המלצרית שלי בלהיטות. היא מסתכלת עליי כאילו אני איזה סלבריטי או משהו, אבל אני רגיל לקבל תשומת לב. עובדה: כשאתה הקפטן של קבוצת הוקי מליגה א', שזכתה פעמיים ברצף בשני תארים לאומיים, אנשים יודעים מי אתה. ונשים רוצות לזיין אותך.

"לא, תודה. רק את החשבון, בבקשה."

"אה." היא לא מצליחה להסתיר את אכזבתה. "בטח. מייד מגיע." לפני שהיא מספיקה ללכת, אני שואל שאלה בוטה. "את יודעת מתי נגמרת המשמרת של האנה?"

הבעת פניה המאווכזת הופכת להבעה של אי אמון. "למה?"
 "היא לומדת איתי באחד הקורסים שלי. רציתי לדבר איתה על מטלה שקיבלנו."

פניה של הברונטית נרגעים, אבל הבזק של חשד נותר בעיניה. "היא כבר סיימה את המשמרת, אבל היא לא יכולה ללכת עד שהשולחן שלה לא הולך."

אני מעיף מבט אל השולחן התפוס הנוסף היחיד בדיינר שבו יושב

זוג בגיל העמידה. האיש שלף זה עתה את הארנק שלו, בעוד אשתו סורקת את החשבון מבעד למשקפי הקרן שלה.

אני משלם על האוכל שלי, נפרד לשלום מהמלצרית, ואז יוצא החוצה לחכות להאנה. כעבור חמש דקות הזוג המבוגר יוצא מהדיינר. דקה אחריו האנה מופיעה, אבל אם היא רואה אותי אורב ליד הדלת היא לא מסגירה את זה. היא רק מכפתרת את המעיל שלה ומתחילה ללכת לכיוון צד הבניין.

אני לא מבזבז זמן וממהר אחריה. "וולסי, חכי."
 היא מביטה מעבר לכתפה ומזעיפה פנים בכעס. "אלוהים ישמור, אני לא נותנת לך שיעורים פרטיים."
 "בטח שכן." אני מושך כתפיים. "אני רק צריך להבין מה את רוצה בתמורה."

האנה מסתחררת על מקומה כמו סופת טורנדרו כהת שיער. "מה שאני רוצה זה לא לתת לך שיעורים פרטיים. זה מה שאני רוצה."
 "בסדר, אז ברור שאת לא מעוניינת בכסף," אני מהרהר בקול כאילו היא לא דיברה. "אז חייב להיות משהו אחר." אני הופך בזה לרגע. "אלכוהול? ג'וינט?"

"לא, ולא, ועוף מכאן."
 היא מתחילה שוב ללכת, נעלי הספורט הלבנות שלה חובטות במדרכה כשהיא צועדת לכיוון מגרש החצץ שלידי הדיינר. היא הולכת בקו ישר לעבר הטיוטה הכסופה המשפחתית שחונה ממש ליד הג'יפ שלי.

"אוקיי. אז אני מבין שאת לא בעניין של פינוקים."
 אני הולך בעקבותיה אל צד הנהג, אבל היא לגמרי מתעלמת ממני כשהיא פותחת את הדלת וזורקת את התיק שלה למושב הנוסע.
 "מה לגבי דייט?" אני מציע.

זה מושך את תשומת ליבה. היא מזדקפת כאילו מישהו דחף מוט מתכת לעמוד השדרה שלה, ואז מסובבת את ראשה בתדהמה. "מה?"
 "אה. קיבלתי ממך תשומת לב."

"לא, קיבלת ממני גועל. אתה באמת חושב שאני רוצה לצאת איתך?"
 "כולן רוצות לצאת איתי."

היא פורצת בצחוק.

אולי אני צריך להיעלב מהתגובה, אבל אני אוהב את צליל הצחוק שלה. יש לו איכות מוזיקלית, צליל צרוד שמדגדג את האוזניים שלי. "סתם מתוך סקרנות," היא אומרת, "כשאתה מתעורר בבוקר, אתה מסתכל במראה בהערצה במשך שעה או שעתיים?"

"שעתיים," אני עונה בעליונות.

"אתה טופח לעצמך על השכם?"

"ברור שלא." אני מגחך. "אני מנשק כל שריר בזרוע שלי, ואז מצביע על התקרה ומודה לאיש הגדול שיושב שם למעלה על יצירת אב־טיפוס גברי מושלם כזה."

היא נחרת. "אֵהא. טוב, מצטערת לפוצץ לך את הבועה, מר מושלם, אבל אני לא מעוניינת לצאת איתך."

"אני חושב שאת לא מבינה, וולסי. אני לא מנסה ליצור קשרי אהבה איתך. אני יודע שאת לא בקטע שלי. אם זה משפר לך את ההרגשה, גם אני לא בקטע שלך."

"זה באמת משפר לי את ההרגשה. התחלתי לדאוג שחלילה אני באמת הטייפקאסט שלך, ומזעזעת אותי אפילו רק המחשבה."

כשהיא מנסה להתכופף לתוך המכונית, אני כורך את אצבעותיי על מסגרת הדלת כדי להשאיר אותה פתוחה. "אני מדבר על תדמית," אני מבהיר.

"תדמית," היא חוזרת אחריי כהד.

"כן. את חושבת שתהיי הבחורה הראשונה שיצאה איתי כדי להיות יותר פופולרית? זה קורה כל הזמן."

האנה צוחקת שוב. "אני מרוצה לחלוטין מהמיקום הנוכחי שלי בסולם החברתי, אבל תודה רבה על ההצעה 'להיות יותר פופולרית'. אתה נסיך, גארט. באמת."

תסכול מתחיל לעלות בגרון שלי. "מה אני צריך לעשות כדי לשנות את דעתך?"

"שום דבר. אתה מבזבז את הזמן שלך." היא מנענעת את ראשה ונראית מתוסכלת כמו שאני מרגיש. "אתה יודע, אם תיקח את כל

המאמץ שאתה משקיע בלהציק לי ותתעל אותו ללימודים שלך, תקבל מאה פלוס בבחינה הזאת."

היא דוחפת את ידי מהדרך, מחליקה לתוך מושב הנהג וסוגרת את הדלת. כעבור שנייה המנוע שואג וקם לתחייה, ואני די בטוח שאם לא הייתי זו לאחור בזמן היא הייתה פשוט דורסת את כף הרגל שלי. אני תוהה אם האנה וולס הייתה ספורטאית בחיים אחרים, כי היא חתיכת אישה עקשנית.

אני נאנח, בוהה באורות האחוריים האדומים המהבהבים שלה ומנסה להחליט מה יהיה הצעד הבא שלי. שום דבר לא עולה לי בראש.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן